

aceste scăderi imputabile reprezentăției de premieră (între timp, poate că lucrurile s-au mai „așezat“), spectacolul impune și impresionează prin adâncimea gândului și intensitatea exprimării lui, mai ales în scena finală, cu adevărat emoționantă. În scenografia simplă, elegantă a fraților Antemir, regizorul mișcă rafinat grupurile de dansatori (cu ajutorul coregrafei Raluca Ianegic) și rezolvă inspirat numeroasele „manevre“ cerute de text.

Din punct de vedere interpretativ, montarea se sprijină pe umerii lui Adrian Rățoi, foarte mobil, în ciuda masivității, ai lui Mircea Andreescu, fără cusur, ca întotdeauna, și ai Vloricăi Geantă Chelbea, volubilă și exactă; tinerii Mara Nicolescu și Ion Bechet sunt corecți. Un plus de vervă actoricească ar fi dat, totuși, spectacolului anvergura pe care, neîndoielnic, o merita.

ALICE GEORGESCU

SEMNIFICAȚIA UNUI SCANDAL

SCANDAL LA PALERMO după Carlo Goldoni ● **TEATRUL „BULANDRA“** ● Data reprezentației: 23 mai 1997 ● Regia: Cătălina Buzoianu ● Decorul: Marius Alexandru Dumitrescu ● Costumele: Velica Panduru ● Muzica: Dorina Crișan Rusu ● Coregrafia: Mălina Andrei ● Distribuția: Virgil Ogășanu (Signor Pantalone), Marian Rălea (Don Florindo Antusi), Mihai Ciucă (Magicianul, Conte Onofrio), Mihai Bisericanu (Pulcinella), George Ivașcu (Arlecchino), Zoltan Octavian Bătuț (Contele Lelio), Marius Iosif Capotă (Contele Ottavio, Moartea), Diana Dumbravă (Luna, Timpul, Moartea), Ana Ioana Macaria (Donna Rosaura), Valeria Ogășanu (Contesa Eleonora), Adina Cartianu (Contesa Beatrice), Daniela Nane (Contesa Clarice), Roxana Guttman (Smeraldina), Marcela Motoc (Pulcinellita), Oana Tudor, Vlad Zamfirescu (Innamorati), Răzvan Săvescu (Piro, Cuccurucuccu, Pascariello), Cristina Buburuz (Colombina, Bătrâna), Ana Calciu (Garda de corp a lui Pantalone), Ruxandra Medeleanu (Ricciolina), Mădălina Vlădescu (Fata din Lună).

Puține spectacole au avut un destin atât de ciudat. Ba „și-a“ amânat premiera din cauza unui element de decor (suprafața de joc) care nu era încă gata. Ba unii interpreți erau solicitați pe alte scene prin obligațiile lor contractuale. Ba au survenit indisponibilități din motive de sănătate. Ba... În felul acesta, montarea a cunoscut și „avanpremiere“ și „spectacole de casă“, așa încât cu greu s-a mai știut care a fost cu adevărat premiera oficială. Dar nu acesta este lucrul cel mai important, ci impresia lăsată de spectacol, nu-și așa?

Gândit, în bună parte, ca un fapt de complementaritate față de teatrul lui Pirandello (după succesul obținut cu **Șase personaje în căutarea unui autor**), spectacolul **Scandal la Palermo** îi oferă regizoarei Cătălina Buzoianu șansa de a relua unele dintre temele predilecte (condiția teatrului, condiția vieții) în contextul bogat carnavalesc al situațiilor definitorii pentru teatrul lui Carlo Goldoni, chiar dacă apelul regizoarei la commedia dell'arte pare aici mai puțin potrivit, atât cu programul estetic implicit și explicit al dramaturgului, cât și cu disponibilitățile de asimilare a viziunii scenice de către interpreți. Din această cauză, o senzație de incongruență a jocului unora dintre ei cu tonalitatea de ansamblu a spectacolului, o lipsă de omogenitate ori sentimentul că unele scene sunt „exteroare“, că „marchează“ doar discursul scenic, fără a-l motiva și a deschide calea dialogului – intelectual și emoțional – cu publicul. O trupă numeroasă și valoroasă, în mijlocul căreia regăsim nucleul „lansat“ cu brio chiar de

Cătălina Buzoianu pe scena de la „Bulandra“, alături de care întâlnim multe nume noi sau consacrate, chiar și un actor de circ (nefericită evoluție, în opinia noastră), îmboldită și prin sugestiile coregrafice (Mălina Andrei), prin muzică (Dorina Crișan Rusu) ori prin pitorescul (ușor epatant) al costumelor realizate de Velica Panduru și al decorului (uneori incomod) creat de Marius Alexandru Dumitrescu, trudește mai bine de trei ceasuri spre a conferi har și haz (poate, și puțină meditație amară) impactului nostru cu peripețiile înșiruite în „scandalul“ sicilian, cu lumea lui de măști și caractere, de elanuri și trădări, din acel viu colorat spațiu geografic și carnal mediteraneeen. Cu tot efortul lor, spectacolul este sub cota acelor momente antologice oferite de regizoare prin **Pescărușul, Copilul îngropat, Șase personaje în căutarea unui autor** sau **Patul lui Procust și Chira Chiralina**. Acesta cred că este purul adevăr și ocolirea lui nu aduce nimănui vreun folos.

Cunosc regizori destul de bine cotați, cu funcții și onoruri, cu cronici „bune“, care toată viața n-au făcut decât spectacole mediocre, cel mult corecte. În comparație cu acest teatru „mort“ practicat toată viața cu sârg și ifose, eșecul înregistrat de un foarte mare om de teatru, cum este Cătălina Buzoianu, are pentru mine o semnificație mult mai mare, mai adâncă și mai răscolitoare, ce trebuie deslușită cu sfințenie și limpezime, fără a abdica de la comprehensiunea firească și de la respectul cuvenit măștrilor.

ION PARHON

Ⓢ Moment din Scandal la Palermo după Goldoni la „Bulandra“ (regia: Cătălina Buzoianu)

